Maurice Leblanc

O AVENTURĂ A LUI ARSÈNE LUPIN

Piesă de teatru într-un act[1]

[1] Titlul acestui text nepublicat şi pierdut este „*Une aventure d'Arsène Lupin*" şi apare în revista „Elle a le sourire" jucată pe scena teatrului «La Cigale» în perioada 15 septembrie-15 octmbrie 1911.

*

Această scenetă a fost jucată la «La Cigale», un music-hall foarte în vogă, între 15 septembrie şi 15 octombrie 1911. În deschidere, Wilned a făcut referire la «Ea are zâmbetul», legat de furtul de la muzeul Luvru a picturii Gioconda, petrecut la sfârşitul lunii august.

Presa vremii a fost foarte încântată de «O aventură a lui Arsène Lupin».

Excelsior scria: «Sceneta domnului Maurice Leblanc este foarte pitorească, iar această nouă istorie fantastică nu va întârzia să devină populară.»

Acelaşi mare entuziasm în *Comœdia* sau în *Le Gaulois*, care scria despre André Brulé, interpretul lui Lupin: «Este o bucurie şi o încântare să-l văd jucând în această mică dramă încheiată cu o tentă amoroasă.»

Şi *Le Figaro:* «Toată lumea vrea să-l vadă pe André Brulé ca spărgător îmbrăcat într-o bluză, cu o coamă de păr şi faţa împodobită cu o barbă roşie şi vulgară». Cronicarul lui *Journal Amusant* este elogios la adresa „schiţei” lui Maurice Leblanc, deliciosul scriitor de romane poliţiste. *Le Journal* din 18 septembrie ne spune despre actori: «André Brulé a fost aplaudat, aclamat cu entuziasm şi a reamintit; Martha Derminy i-a dat replica, a fost perfectă, ca şi colegii lor Paul Clerc şi Carlus.»

*

Personajele

ARSÈNE LUPIN

DIMBLEVAL, sculptor, 55 ani

MARESCOT, Şeful Adjunct al Siguranţei

COMPLICELE

Un agent de poliţie

Agenţi ai Siguranţei şi agenţi de poliţie

MARCELINE fiica lui DIMBLEVAL

*

Scena reprezintă un studio de sculptor cu un paravan pe dreapta, în faţă, care ascunde o jumătate din cabina modelelor.

În spate, poarta principală. Când este deschisă, se vede un hol cu uşa de intrare. La stânga, două uşi; pe dreapta, destul de în prim-plan, o uşa mare, blocată cu lanţ de siguranţă.

Studioul nu are ferestre, dar un vitraliu înclinat formează o parte din tavan.

O masă, scaune, suporţi, schiţe, şevalete, câteva scaune şi fotolii de piele, rochii, haine şi accesorii pentru modele. Telefonul pe masă. O statuie a lui Cupidon.

La ridicarea cortinei, scena este goală, iluminarea oprită.

Uşa de la intrare se deschide rapid. Marceline vine în rochie de bal, urmată de tatăl ei.

*

Dimbleval, Marceline

MARCELINE, *răsuflând*.
— Nu ai văzut pe nimeni pe scări?

DIMBLEVAL, *în timp ce închidea uşa vestibulului cu lanţul.*
— Nu, nimeni.

MARCELINE.
— Oricum, am fost urmăriţi. *(Ea se întoarce.)*

DIMBLEVAL.
— Dar de cine, Dumnezeule!

MARCELINE.
— Cineva ne privea la balul doamnei Valton-Trémor.

DIMBLEVAL.
— Marceline, eşti ridicolă cu temerile tale.

MARCELINE.
— Prostii! Şi de ce mă sileşti să port acest colier?

(Se duce în camera ei prin uşa din stânga, în spate îşi scoate haina şi se întoarce.)

DIMBLEVAL.
— Dar de ce! Fiica mea, e un colier istoric, care m-a făcut celebru, Dimbleval? Ah! Da, sculptorul care i-a oferit fiicei sale un colier de smaralde! Ceea ce m-a costat plata lui Cupidon al meu, cea mai frumoasă dintre lucrările mele!...

MARCELINE.
— Dar nu este al meu...

DIMBLEVAL.

— Ce ciripeşti tu acolo? Am dat zece mii de franci împrumut Ducesei de Brèves pentru acest colier. Nu a fost în măsură să îi dea înapoi la termenul limită. Treaba ei…

MARCELINE.

— Dar valorează de zece ori mai mult.

DIMBLEVAL.

— Cu atât mai bine pentru mine.

MARCELINE.

— Se pare că nu ai dreptul să faci asta, tată.

DIMBLEVAL.

— Ei, da! Bani de amanet… Vezi tu fetiţă, asta a mai adus nişte resurse, deoarece arta nu mai este suficientă.

MARCELINE.

— De asta este cu ochii pe tine, tată. În schimb, eu nu sunt acasă când colierul tău e aici. Într-o zi sau alta, un răufăcător…

DIMBLEVAL.

— Dar mâine mă duc la Crédit Lyonnais.

MARCELINE.

— Şi dacă va veni la noapte?

DIMBLEVAL.

— Dar de ce neapărat noaptea asta?

MARCELINE.

— În această dimineaţă, modelul tău, bătrânul rus te-a văzut clar când l-ai pus în secretar.

DIMBLEVAL.

— Oh? Dar pot să-l pun oriunde altundeva... Nu contează unde... Într-un loc unde care sigur nu ar ascunde nimic de valoare... Aici, în această vază, nu e niciun pericol...

(El pune colierul într-o vază de flori. Telefonul începe să sune. Ei se privesc. Din nou ţârâitul telefonului...)

DIMBLEVAL, *cu voce joasă.*

— Telefonul...

MARCELINE.

— Da, bine. Hai tată, răspunde.

DIMBLEVAL.

— Telefon la ora două dimineaţa. *(El se ridică repede.)* Bună ziua... da, eu sunt... Prefectura Poliţiei?... Ei bine? Ce spui? (Cu o teamă tot mai mare:) Stai... Ce... Este posibil?... Alo... La naiba... S-a întrerupt!

MARCELINE.

— Cine era?

DIMBLEVAL, *agăţând receptorul.*

— Un raport al Serviciului de Siguranţă, suntem ameninţaţi de un furt noaptea în asta.

MARCELINE.

— Colierul! Vezi! Dar e groaznic! Şi la slujitori le-ai dat liber!

DIMBLEVAL.

— Şase inspectori sunt pe drum, sub conducerea lui Marescot şeful adjunct al Siguranţei, pe care îl cunosc...

MARCELINE.

— Asta dacă nu ajung prea târziu!

DIMBLEVAL.
— Ei bine! Eu sunt aici! Şi în plus suntem trei locatari în casa asta.

MARCELINE.
— Dar intrare privată a modelelor tale?

DIMBLEVAL, *după ce verifică lanţul şi broasca.*
— Ia cheile.

MARCELINE.
— Ce faci?

DIMBLEVAL, *luând vaza şi ducând-o în camera fiicei sale*.
— Iau colierul.

MARCELINE.
— În camera mea?

DIMBLEVAL.
— Da, stau cu tine până la sosirea…

MARCELINE.
— Dar eu nu-l vreau. Lasă-l aici.

DIMBLEVAL, *pune vaza pe birou.*
— Ai dreptate. Mai mult decât atât, nu există niciun loc mai bun de ascunzătoare. Se vor uita peste tot, dar aici nu, sunt singur.

MARCELINE.
— Nu-mi pasă. Cât timp nu este în camera mea.

(El stinge lumina şi fiecare se duce în camera sa. Scena rămâne goală, pentru un moment, iluminată de un magnific clar de lună care intră prin vitraliu. Deodată, un zgomot uşor în partea de sus. O ţiglă este ridicată şi vedem o funie groasă care coboară treptat, legănându-se şi se opreşte la doi metri de la podea. Şi deodată o umbră alunecă de sus în jos.)

LUPIN, *căutând întrerupătorul de lumină.*
— Întrerupătorul vă rog... Un pic de lumină... (Se *aprinde lumina. Lupin este deghizat ca spărgător, haină lungă, pălărie, barbă roşcată şi ciufulită. El ia o oglindă de pe masa de machiaj şi se priveşte...)* Arăt ca o ploscă! Ce figură de ticălos... Ticălosul Lupin. Oh! Un pistol, şi eu care l-am uitat pe al meu, lucrurile merg bine. Oh! Şi asta ce-i? Un pulverizator?

COMPLICELE, *sprijinindu-se la jumătatea luminatorului*.
— Lupin!

LUPIN.
— Ce?

COMPLICELE.
— Eşti nebun!

LUPIN.
— De ce?

COMPLICELE.
— Lumina!

LUPIN.
— Te deranjează?

COMPLICELE.

— Da.

LUPIN.
— Închide ochii.

COMPLICELE.
— Dar…

LUPIN.
— Închide şi gura.

COMPLICELE.
— Patroane…

LUPIN.
— Ah! Spune odată, apoi ocupă-te de scara ta, Jacob.

COMPLICELE.
— De ce-mi spui Jacob?

LUPIN, *care examinează o fotografie.*
— Tu nu ai înţelege! *(Pentru el însuşi, îndreptându-se spre secretar.)* Oh! Deci ea este tânăra persoana pe care am văzut-o la Valton-Trémor… Scuzele mele domnişoară, a trebuit să port uniformă de muncitor umil. Bietul fraier, o să-i luăm smaraldele… Ah! Dacă untul nu ar fi atât de scump! *(El pune fotografia pe secretar.)* Să vedem, după cele spuse de rus… *(Lupin stabileşte amplasamentele camerelor)…* Vestibul, holul care duce la camera domnişoarei… Camera victimei aici… Aici, intrarea modelelor… *(Mutând paravanul.)* Aici cabina modelelor… Acolo, secretarul… Totul este bine. *(El scoate din buzunar o pungă în care sunt o grămadă de chei)…* Secretarul… Al treilea sertar după cum a spus bătrânul rus.

COMPLICELE.

— Da, şefu’.

LUPIN.
— Începem. Furtul de smaralde, o dramă în cinci acte, muzica de Lupin. Deschiderea... O cheie Arsène sofisticată, patru timpi... Unu... Doi... Trei... Patru... *(Sertarul este deschis.)* Iată!... Ca o floare... Ţi-au trebuit cincizeci de ani, pentru a-l găsi! Ah...! Asta de exemplu...

COMPLICELE.
— Ce?

LUPIN.
— Sertarul al treilea este gol.

COMPLICELE.
— Dar celelalte?

LUPIN, *după o clipă, se întoarce furios la uşa camerei.*
— Mitocani, de! Este adevărat... Îşi riscă pielea, numai pielea.

COMPLICELE.
— Deci mergem?

LUPIN, *cu un picior pe scară, după unele ezitări.*
— Ah! Nu, nu încă, e prea prost. *(Privind secretarul.)* O să se culce cu el.

COMPLICELE.
— Vom fi prinşi.

LUPIN.
— Ce pisălog! (Se *gândi, şi apoi cu siguranţă:)* Jacob!

COMPLICELE.

— Şefu’?

LUPIN.
— Ridică ascensorul!

COMPLICELE.
— Ce?

LUPIN.
— Fă ce-ţi spun.

(Scara este ridicată.)

COMPLICELE.
— Şi acum?

LUPIN.
— Rămâi de pază. Supraveghează bulevardul. Dacă am nevoie de tine, am să te fluier! *(El merge la întrerupător, opreşte lumina şi şoptind:)* Cele trei lovituri... (El loveşte podeaua de trei ori.)

Cortina!

(El merge în spatele paravanului şi se ascunde într-un colţ. Uşa dormitorului se deschide. Apare Dimbleval. El trece intrigat şi întinzând mâna, aprinde lumina.)

DIMBLEVAL, *către fiica lui care apare în uşă, îmbrăcată în haine de casă.*
— Nimeni.

MARCELINE.
— Tată, uită-te bine.

DIMBLEVAL, *avansând.*

— Îţi spun că nu e nimeni.

MARCELINE.
— Şi uşa?

DIMBLEVAL, *traversează scena şi merge la uşa vestibulului.*
— Îţi spun din nou că nu e nimeni.

MARCELINE.
— Ah! Colierul ăsta…

DIMBLEVAL *luând vaza de pe secretar.*
— Pentru ăsta eu sunt liniştit, nu am de ce să mă tem. Nu s-a mişcat. *(Îi arată colierul şi-l pune înapoi.)* Ah! Te rog, calmează-te! *(Ies, Dimbleval stingând lumina.)* O să mă faci să mă sperii!

LUPIN, *aprinde lumina şi merge la secretar. Luă vaza şi examină colierul.*
— Este frumos! Pentru alinare îi las vaza şi florile. *(El pune în buzunar colierul, revine sub vitraliu şi îl strigă pe complicele lui:)* Psst! (Pauză)… Psst!… Jacob…

COMPLICELE, *dând din cap nedumerit.*
— Da şefu'!

LUPIN.
— Unde ai fost?

COMPLICELE.
— Pe partea cealaltă… Sunt câţiva oameni care au sunat la intrare… O jumătate de duzină de oameni.

LUPIN.

— Repede, ascensorul. *(Complicele scapă coarda.)* Grăbeşte-te... am auzit un zgomot... Ei bine? *(În acest moment, se sună la uşa vestibulului.*)

COMPLICELE.
— Atenţie, şefu', cobor frânghia.

LUPIN.
— Prea târziu. Pune-te la adăpost.

COMPLICELE.
— Dar tu, şefu'?

LUPIN.
— Găsesc eu o soluţie... Grăbeşte-te... *(Complicele pleacă, fereastră rămâne deschisă, Lupin stă ascuns în spatele paravanului. Dimbleval intră în atelier şi aprinde lumina.)*

DIMBLEVAL.
— Nu, dacă e zgomot, înseamnă că a venit poliţia. Cine e acolo? Cine e acolo?

O VOCE.
— Comisarul Marescot, adjunct al Siguranţei.

DIMBLEVAL.
— Ah! Încep să respir. *(El traversează scena, deschide uşa din spate şi merge în vestibul.*) Gata, am venit...

LUPIN, *stă ascuns în vestibul şi observă ce se întâmplă.*
— Marescot, şeful adjunct... ei bine, nu e bine deloc. *(El strigă cu voce scăzută)* Jacob, Jacob... *(Mişcă masa sub locul pe unde a intrat, dar distanţa faţă de fereastră este prea mare. El şopteşte:*) Imposibil!... Cu toate astea, nu am

de gand să mă dau prins! Nu mă prindeţi... Dacă aş pune înapoi bijuteria?

(După un moment de ezitare, el merge la uşa din spate, în timp ce încuietorile nu se deschid şi uşile sunt lovite.)

DIMBLEVAL, *ţipă în fundal.*

— E cineva aici! Nu-mi rupeţi uşa, căutaţi un lăcătuş!

(Într-o clipită, Lupin aruncă haina şi pălăria pe masă şi se ascunde în spatele paravanului. Brusc, intră şeful adjunct şi inspectorii săi. Dimbleval aprinde lumina. Lupin, ascuns în spatele paravanului, se demachiază, aruncându-şi barba roşie.)

DIMBLEVAL, *aiurit.*

— Unde este?

ŞEFUL ADJUNCT.

— S-a ascuns.

DIMBLEVAL.

— Ei bine! Uită-te în camera mea, Marescot, nu poate fi decât acolo. Treci înainte.

ŞEFUL ADJUNCT, *deschizând uşa.*

— Nimeni... Şi în spatele paravanului? *(El traversează scena, Lupin are un gest de atenţie, dar şeful adjunct vede masa.)* Dar nu, nu cumva aici... Ia vedeţi...

DIMBLEVAL.

— Imposibil.

ŞEFUL ADJUNCT.

— Cu toate acestea... Această masă... Acest trepied... E sigur. A fugit pe acoperiş...

DIMBLEVAL.

— Dar pe unde a venit?

ŞEFUL ADJUNCT.
— În acelaşi mod.

DIMBLEVAL.
— Este mult prea înalt!

ŞEFUL ADJUNCT.
— Uite... A avut complici... Fereastra este încă deschisă... Putem ajunge pe acoperiş?

DIMBLEVAL.
— Ar trebui să vină jos şi să ceară portarului scara de serviciu. Omul nostru este departe... Dacă într-adevăr a venit pe acolo.

ŞEFUL ADJUNCT.
— Dar ce, dragul meu, eşti orb. *(Luând haina.)* Şi asta? Ce-i asta? Este a ta?

DIMBLEVAL.
— Nu.

ŞEFUL ADJUNCT.
— Pe legea mea! Este haina omului nostru... El a lăsat-o că îl incomoda... Şi pălăria, absolut toate indiciile pe care mi le-a dat rusul.

DIMBLEVAL.
— Cum, bătrânul rus, modelul meu?

ŞEFUL ADJUNCT.
— Da, l-am găsit într-un şanţ, beat mort, el ne-a povestit.

DIMBLEVAL.

— Prin urmare, este un complice?

ŞEFUL ADJUNCT.
— Complicele unei persoane pe care o căutam de câteva zile… Un om cu o barbă… Un hoţ periculos. *(Gesticulând pe aproape de Lupin.)* Ştim de la rus că lovitura este în noaptea asta… Vrea să fure un colier.

DIMBLEVAL, *liniştit.*
— Nu.

ŞEFUL ADJUNCT.
— Ba da, un colier de smaralde pus într-un birou secretar.

DIMBLEVAL, *ironic.*
— În acesta, fără îndoială!

ŞEFUL ADJUNCT.
— Probabil.

DIMBLEVAL.
— Nu. Nu se poate…

ŞEFUL ADJUNCT.
— Cu toate acestea, aveţi un colier de smaralde.

DIMBLEVAL.
— Da… Magnific…

ŞEFUL ADJUNCT.
— Unde este?

DIMBLEVAL.
— Într-un loc sigur, departe de orice căutare.

ŞEFUL ADJUNCT.
— Totuşi?

DIMBLEVAL.
— Sub nasul tău.

ŞEFUL ADJUNCT.
— Dimbleval...!

DIMBLEVAL, *arătând cu degetul:*
— Acolo, în vaza de flori... Înţelegi bine că niciun hoţ nu s-ar gândi. (Se *uită la vază, dezorientat.)* Ah!

ŞEFUL ADJUNCT.
— Ce?

DIMBLEVAL.
— Furat! *(El cade într-un fotoliu.)* Fug după el şi-l prind... *(El se ridică şi se grăbeşte spre camera fiicei sale.)* Marcelina!... Colierul!

MARCELINE, *apare.*
— Este posibil?

DIMBLEVAL.
— Fir-ar să fie! Parcă te aud ce spuneai... Parcă ai fi vrut ca acest colier...

MARCELINE.
— Cine l-a furat?

DIMBLEVAL, *cu agitaţie în creştere.*
— Un bărbos... Cu barbă roşie... Un hoţ... Un criminal.

ŞEFUL ADJUNCT.

— Un pic de linişte, vă rog... George... Dupuis, urcaţi acolo.

DIMBLEVAL.
— Da! Urcă-te acolo! Ah! Voi credeţi că vă aşteaptă!

ŞEFUL ADJUNCT.
— Cu toate acestea...

DIMBLEVAL, *cu furie crescândă.*
— Dar nu! Şi cealaltă casă? Hotelul contelui de Dreux, acoperişurile comunică.

ŞEFUL ADJUNCT.
— Păi... Să mergem!

DIMBLEVAL, *acelaşi joc.*
— Şi grădinile de la hotel? Va sări peste zid.

ŞEFUL ADJUNCT.
— Vom ajunge înaintea lui.

DIMBLEVAL, *acelaşi joc.*
— Nu, va face o plimbare lungă pe bulevard. Ah! E cumplit!

ŞEFUL ADJUNCT.
— Aceasta este...

DIMBLEVAL.
— Scara folosită de modelele mele.

ŞEFUL ADJUNCT.
— Unde duce? Pe bulevard?

DIMBLEVAL, *acelaşi joc.*

— Nu, în piaţă. Marceline, dă-le cheile.

MARCELINE.
— Sunt în camera mea.

DIMBLEVAL.
— Şi nu, nu merită. *(El cade înapoi pe scaun.)* Această agonie... Ah! Este mai bine, nu ştiu, ah! El...

ŞEFUL ADJUNCT, *către agenţii săi.*
— Varner... În piaţă spre ieşire. Tu, Dupuis, la poliţia din strada Nemours şi înapoi cu o jumătate de duzină de agenţi. Are cu siguranţă complici.

DIMBLEVAL, *se ridică şi arată fereastra.*
— Şi dacă tipul este acolo sus... Fiica mea...

ŞEFUL ADJUNCT.
— Ah! Nu există niciun pericol, dar domnişoara să nu-şi părăsească camera... Nu deschideţi la nimeni, domnişoară, cu excepţia cazului în care tatăl tău sau eu... Pe lângă asta... *(Spre unul din inspectori:)* Gontrand rămâi aici... Şi trage, dacă este necesar, avem de-a face cu un criminal dintre cei mai periculoşi.

DIMBLEVAL.
— Un escroc, un criminal... Repede, Marescot, rapid, ia-o înainte, eu închid cu cheile.

(Ei merg toţi, cu excepţia lui Gontrand. De-a lungul scenei, Lupin a rămas aşezat în linişte. Şi-a curăţat faţa, mâinile, şi-a aranjat barba falsă, şi are în buzunar, amuzându-se, obiecte de toaletă, sticluţe cu parfum, pulverizatorul... Acum, el este energic, gata de acţiune. Inspectorul a închis uşa din spate. Inspectorul avansează pe scenă examinând locurile, merge spre scara modelelor,

trece în spatele ecranului şi revine în centrul studioului. Lupin a ocolit paravanul, în acelaşi timp cu inspectorul care nu l-a observat. Revenind la punctul său de plecare, Lupin se gândi o clipă, apoi merse în vârful picioarelor spre inspectorul care îşi rula o ţigară, îi puse un prosop peste gura, îl răsturnă şi îi puse la şapte centimetri de faţă un revolver.)

LUPIN.

— Mâinile sus, nu te mişca, nu-ţi fac rău... *(Inspectorul încearcă să mişte şi scapă un mormăit.)* Oh! Taci din gură... *(Lupin scoase din buzunar o sticlă mică)...* Un pic de cloroform. Să-ţi reîmprospătezi ideile... (*Cu cloroform, inspectorul a adormit.)* Aşa e la început băieţaş. Fără experienţă şi fără înţelepciune. Ia uite, dacă ai probleme cu mirosul... *(El scoate pulverizatorul şi-l stropeşte.)* Hai, du-te la culcare. *(Apoi îl duse în camera lui Dimbleval şi îl încuie.)* Aşa, somnică... *(Deschide uşa din spate, aleargă în hol şi îşi caută instrumentele pentru a forţa uşa închisă. Dar se opreşte, ascultă şi şopteşte:)* Ei bine! Mi-au luat sculele, ai dracu hoţi! *(Vine înapoi, închide uşa de la studio, se gândeşte, merge spre uşa modelelor.)* Imposibil!... Ar trebui să am cheia... Dar apoi... Atunci ce? Sunt închis aici... La naiba! Ah! Dar!... (*Se întoarce la stânga şi la dreapta ca o fiară sălbatică, apoi se aşează la o masă.)* Deci, Lupin, să vedem... *(El vede telefonul alături de el, se gândeşte, se uită la ieşirea modelelor, apoi la uşa de la Marceline şi repetă:)* Evident, am nevoie de cheie. *(Pauză.)* După toate astea, de ce nu? *(Consultând ceasul.)* Am un sfert de oră, este suficient. *(El ridică receptorul şi cu o voce joasă, dar clară şi convingătoare:)* 648.75.! (*Pauză*) Bună ziua... Vreau legătura la... 648.75 (*iritat:*) Ei bine, vreau cu supraveghetorul... (*O pauză*) Supraveghetorul?... Tu eşti Caroline? Ascultă-mă, dragă. *(Exasperat:)* Nu mai spune nimic şi ascultă-mă, la naiba! Ascultă-mă... Pleacă de la serviciu. Ia o maşină. Trece timpul. Găseşte-i pe Bernard şi

Griffin. Spune-le că sunt blocat în apartamentul sculptorului Dimbleval. Sunt inspectori la datorie pe aici, şi alţii la partea de jos a scării modelelor. Să-i păcălească pe cei care mă aşteaptă. În zece minute... Ah! Dacă există şi alţi tovarăşi de la permanenţă... Să vină în zece minute... *(El închise telefonul, consultă ceasul şi apoi merge la uşa dormitorului, ascultă şi bătu grăbit.)* Repede... deschideţi... Sunt Marescot, vă rugăm să... e urgent... luaţi cheia de la scara modelelor. (*Uşa se deschide, Marceline apare, scoate un strigăt înăbuşit.)*

LUPIN, *cu o voce violentă şi autoritară.*

— Taci din gură! Sunt eu! (*O împiedică să închidă uşa; ea rămâne în scenă tremurând.)*

MARCELINE.

— Cine eşti?

LUPIN.

— Niciun cuvânt... Stai... Nu încercaţi să înţelegeţi, vă voi explica... *(Marceline stă jos, îngrozită.)* Şi cel mai important, nu îţi face griji... Nu vreau să-ţi fac rău.

MARCELINE.

— Dar, domnule.

LUPIN.

— Mai încet, te rog... Să nu vă audă... Sau să mă audă. *(Închide uşa din spate.)* Din motive foarte serioase. Nu ştie nimeni că eu sunt cu tine şi că eu sunt aici pentru tine. (*Mai puternic, ca şi cum în cele din urmă a găsit explicaţia:*) Da, pentru tine! În seara asta, ai fost la bal la Valton-Trémor... Te-am văzut... Oh! Nu a fost prima dată când... Vin peste tot după tine... La curse...

MARCELINE, *care asculta cu uimire.*

— La curse... Dar eu nu am fost...

LUPIN.
— Da, da, curse de cumpărături în magazine... Şi de fiecare dată când merg la teatru...

MARCELINE.
— Niciodată...

LUPIN, *care continuă să se uite în jurul lui..*
— Oh! Te rog, nu mă mai întrerupe... Avem doar zece minute... Şi de atât de mult timp vreau o şansă să vorbesc cu tine! În cele din urmă, în seara asta, a fost acest bal la Valton-Trémor, care sunt prietenii mei... O femeie frumoasă... În fiecare zi, soţul ei şi cu mine...

MARCELINE.
— Dar ea este văduvă...

LUPIN, *acelaşi joc, foarte puternic.*
— Da, deoarece soţul ei a murit... Dar înainte el m-a prezentat... Şi am stat acolo doar uitându-mă la tine... (*Lupin se apropie de ea.*) Oh! Nu puteai să mă vezi... M-am ascuns de tine... Sunt teribil de timid. Cum să te abordez?... Deci, m-am gândit că aici... Şi am venit la întâmplare... Şi de asta acum sunt prins în mijlocul unui furt... În seara asta... Am vrut să te văd... Să-ţi vorbesc... Şi să dispar repede. Da, plec imediat... Nu-i aşa, nu te aşteptai să ne întâlnim... Plec după această discuţie... Imediat ce drumul este liber... Imediat... Înţelegi, nu-i aşa?

MARCELINE, *care îl observă, suspectându-l.*
— Nu... Nu... Nu înţeleg... Am mers cu tatăl meu.

LUPIN.
— Ei bine?

MARCELINE, *în care suspiciunea creşte.*
— Am închis uşa... Aşa... Tu... Cum?

LUPIN.
— Ei bine, acum, nu contează.

MARCELINE, *care nu doreşte să schimbe subiectul.*
— Da, dar... Dacă aţi venit cu acel om...

LUPIN, *indignat.*
— Omul cu barba roşie!

MARCELINE, *se îndepărtează repede.*
— Lasă-mă... Vreau...

LUPIN, *o reţine cu bruscheţe.*
— Unde mergi? (*Ea se opreşte uimită. Pauză. El domină, şi uşor o forţează treptat să stea jos.*) Oh! Îmi pare rău... iartă-mă... (*Se uită la ceas pe furiş şi şopteşte:)* Fir-ar să fie! *(Apoi, din nou, reia umil discuţia spunând cuvinte fără şir, la care nu se gândeşte şi se contrazice singur:)* Ei bine, da, am venit cu acest om... *(Marceline vrea să se întoarcă la uşa din spate*) Nu, nu vă faceţi griji, eu nu sunt complicele lui... Oh! Nu! Un astfel de ticălos! Ultimul mizerabil... Dar am ştiut de afacerea lui şi am avut oportunitatea de a veni... Am vrut să iau ceva de la tine... Nu colierul... El a fost cel care l-a luat, o jur... Dar altceva... Nimic... Portretul tău... Da, uite, l-am luat, aici vezi, vezi... Eu sunt un om cinstit, vezi,... Vezi... (*Ea îl crede treptat, ascultând deşi nu vrea, în timp ce Lupin, distras, cu o voce spartă, îşi juca rolul şi aştepta cu nerăbdare atingerea obiectivului cât mai urgent. Lupin continuă*:) Te rog, dă-mi drumul... Deschide uşa... Te rog... Altfel vă voi spune cuvinte, cuvinte pe care nu vrei să le auzi... Am vrut să spun, iar eu nu pot... Te iubesc... Nu cred că pentru tine este o astfel de bucurie... Şi ştiu că aţi

fost de acord să mă ascultaţi... Şi vă spun, iubirea mea, durerea mea infinită, durerea mea când nu te mai văd şi ultimul adio din moment ce totul este sfârşit... Oribile minute... Ah! Te iubesc... Te iubesc... Dă-mi cheia! *(Cuvintele sunau estompat în urechile Marcelinei, sunetul vocii, scena stranie, totul era întors cu susul în jos. Acesta este un moment de vertij, atunci când ea a pierdut legătura cu realitatea... Inconştientă aproape, pleacă să ia cheia.)*

LUPIN.

— Mulţumesc... Oh! Îţi mulţumesc... (*Se ridică triumfător şi şopti:)* Pfiu! Asta e! (*Se duce la uşă, dar când a introdus cheia se întoarce şi o vede pe Marceline cu capul între mâini. Se opri, se gândi, ghici ce s-a întâmplat cu ea, şi se întoarse, foarte emoţionat la rândul său)* Nu spune nimic, te implor *(Pauză)* şi te rog să mă ierţi... *(atitudine jenată, voce emoţionată:)* Există viaţă... nu poţi şti... circumstanţele care ne pun în dreapta, în stânga... stânga sus, şi apoi într-o zi, te trezeşti în faţă cu doi ochi ca ai tăi, care privesc... aşa...

MARCELINE, *îngrijorată.*

— Hai, du-te!

LUPIN.

— Nu vreau să fur simpatia ta, nu vreau să te las cu nu ştiu ce imagine de dragoste eroică. Uită de toate cuvintele pe care eu ţi le-am spus, sunt doar minciuni, am jucat un rol de personaj negativ.

MARCELINE.

— Hai, du-te! Pleacă!

LUPIN.

— Ah! Viaţa asta e cumplită, sunt sincer când te privesc... Este timpul să plec. *(El merge spre uşa de la scara modelelor, şi deodată:)* Prea târziu!

MARCELINE.
— Ce?

LUPIN.
— Vezi tu! Nu mi-a fost greu să mint pentru a obţine această cheie, însă gestul tău frumos prin care mi-ai dat cheia a fost atât de sincer... Sinceritatea este un lux... Iată cheia, nu o pot folosi.

MARCELINE, *îngrijorată.*
— Eşti nebun! Încă mai ai timp... Ah! Dumnezeule! Deci e adevărat!

LUPIN.
— Nu, nu, nu este nimic!

MARCELINE, *veselă*.
— Ah!

LUPIN.
— Dar nu, a venit poliţia.

MARCELINE, *va sta la masă, pe partea stângă.*
— Dumnezeule!

DIMBLEVAL, *intrând cu Marescot.*
— Ah! Dar... Dar ce înseamnă asta?

(Ochii lui Lupin se despart de ai Marcelinei şi privesc intrarea modelelor. Lupin îşi consultă ceasul şi face un gest de supărare.)

DIMBLEVAL.
— Cine sunteţi domnule?

LUPIN, *foarte clar.*

— Tocmai îi explicam domnişoarei. Am ajuns la un etaj greşit.

(El se mişcă spre partea din spate a scenei. Şeful adjunct îi taie calea.)

DIMBLEVAL.

— Aţi greşit etajul! Cunosc pe toată lumea din această clădire! Numele dumneavoastră, domnule? *(Lupin scoase o carte de vizită şi i-o întinse.)* «Horace Daubry, explorator». *(Suspectându-l:)* Explorator.

LUPIN, *confirmând.*

— Explorator... În trecere prin Paris, am vrut să-mi vizitez un prieten de-al meu, care stă mai sus.

DIMBLEVAL.

— Mai sus! Mai sus e acoperişul!...

LUPIN, *încearcă să treacă, dar şeful adjunct se opune.*

— Să coborâm, o să vă explic.

ŞEFUL ADJUNCT, *cu voce tare.*

— Explică-te domnule, asta în primul rând.

DIMBLEVAL, *îl ia de braţ pe Lupin.*

— Cum ai ajuns aici?

LUPIN.

— Pe jos.

DIMBLEVAL.

— Eu vă întreb cum aţi intrat.

LUPIN.

— Pe uşă.

DIMBLEVAL.

— Imposibil. A fost încuiată. Răspunde-mi mai exact, domnule, sau altfel... (Se *uită la fiica sa.)* În caz contrar, aş presupune că cineva a deschis uşa domnule, şi vreau să ştiu când, deoarece casa a fost păzită. *(Dintr-o dată către fiica sa:*) Dar, răspunde tu, ai fost aici... Ştii... Ai vorbit cu domnul... Deci... Deci... Răspunde...

MARCELINE.

— Ei bine, da, papa.

DIMBLEVAL.

— Aha! *(O pauză. Cu solemnitate*:) Domnule şef adjunct, aceasta este o afacere de familie care nu interesează poliţia. Dar spuneţi domnule explorator.

LUPIN, *intervenind.*

— Nu, domnişoară, nu, nu accept... pentru nimic în lume. (*Întorcându-se*:). Numele de pe această carte de vizită nu este al meu. Numele meu este mult mai scandalos, dar este numele unui om cinstit în felul său, un om care mai degrabă v-ar ucide pe amândoi *(făcând un gest de ameninţare către cei doi bărbaţi),* decât să îi aduc şi cea mai mică insultă unei femei *(Salutând-o pe Marceline.)* şi nu am venit aici să îi fac curte domnişoarei... Totuşi, mărturisesc că deoarece am avut onoarea de a o cunoaşte, este foarte posibil să mă întorc *(către Dimbleval)* şi aceasta doar pentru a vă cere mâna ei.

ŞEFUL ADJUNCT, se *apropie.*

— În cazul de acum, domnule, care este motivul?

DIMBLEVAL.

— Vino, Marescot, nu vă lăsaţi păcălit. Eu vă spun că acest caz nu interesează poliţia.

LUPIN.
— Ei bine, de ce aveţi nevoie?

DIMBLEVAL, *ironic*.
— Ai vrea să credem, poate, că ai venit pentru colier?

LUPIN, *care s-a întors*.
— Iată-l, aici pe masă.

ŞEFUL ADJUNCT.
— Ce?

DIMBLEVAL, *se apropie*.
— Hoţule!

LUPIN.
— Nerecunoscătorule!

ŞEFUL ADJUNCT.
— Deci ia să vedem! Semnalmentele sunt referitoare la un om cu barba roşie. Ah! Asta!

LUPIN, *arătând barba falsă.*
— Barba.

ŞEFUL ADJUNCT.
— Asta este. Şi ofiţerul pe care l-am lăsat de pază?

LUPIN.
— Oh! Era atât de obosit, încât l-am trimis la culcare.

ŞEFUL ADJUNCT.
— Aha! Dar cine eşti tu?

LUPIN, *îi dă o carte de vizită.*
— Ţine-te bine, poliţaiule.

DIMBLEVAL *şi* ŞEFUL ADJUNCT, *citesc.*
— Arsène Lupin!

LUPIN.
— Dumnezeule, da! Facem şi noi ce putem! *(Şeful adjunct se duce spre intrarea în vestibul. Lupin se înclină în faţa Marcelinei, şi apoi spune cu vioiciune:)* Domnişoară, se vor întâmpla aici activităţi un pic cam brutale, va curge sânge, poate... nu este foarte plăcut... *(Deschide uşa dormitorului.)* Vă rog.

DIMBLEVAL, *împingându-şi fiica.*
— Du-te!

(Ea se opreşte la uşă, ezită, şi merge părând a nu-l vedea pe Lupin. El se uită în ochii ei. Ea iese.)

LUPIN, *apostrofându-l pe Dimbleval.*
— Eşti sigur că eşti tatăl fiicei tale?

DIMBLEVAL.
— Huh! Ce spui?

LUPIN.
— Eu zic că fizic este imposibil pentru un om ca tine să fie tatăl unei fete ca ea (*şi apoi, brusc, se întoarse spre şeful adjunct),* iar acum distracţia. Sper că nu eşti singur.

(Se aşează la masă şi îşi pregăteşte o ţigare.)

ŞEFUL ADJUNCT.

— Am oameni pe acoperiş. Am alţii în partea de jos a scărilor, nu sunt prea mulţi dacă tu eşti Lupin. Comisariatul a fost informat, aşa că predă-te!

LUPIN, *luând o ţigare.*
— Garda moare... Şi din nou spun asta pentru că sunt politicos.

ŞEFUL ADJUNCT, *arătând un revolver.*
— Predă-te, îţi spun din nou.

LUPIN, *privind arma, face semn cu mâna.*
— Un pic la dreapta... din nou... un pic mai sus!

ŞEFUL ADJUNCT.
— Nu glumi! Te predai?

LUPIN.
— În faţa evidenţei, întotdeauna.

ŞEFUL ADJUNCT.
— Armele tale. *(Lupin îi dă pistolul de pulverizare pe care şeful adjunct îl bagă în buzunarele adânci fără să se uite la el.)*

LUPIN.
— Atenţie, este încărcat!

ŞEFUL ADJUNCT.
— Acum, urmează-mă.

LUPIN, *aprinzând un băţ de chibrit.*
— Până la capătul lumii!

(Şeful adjunct înaintează ameninţător.)

LUPIN, *arătând chibritul care arde.*
— Primul care mişcă îi zbor creierii.

ŞEFUL ADJUNCT.
— Păcat de tine! Trag.

LUPIN.
— Nu o să îndrăzneşti.

ŞEFUL ADJUNCT.
— Unu… Doi…

LUPIN.
— Greşeşti!

ŞEFUL ADJUNCT, *dezorientat.*
— Ce?

LUPIN, *în creştere.*
— Greşeşti… am zis că greşeşti… prin urmare… *(pe un ton serios)* deoarece soarta crudă mă obligă să mor aici, vreau să subliniez că colierul este încă aici, pe această masă.

DIMBLEVAL.
— Colierul meu…

ŞEFUL ADJUNCT.
— Aha! Dar…

LUPIN.
— Îmi pare rău, dar ţi-am spus că greşeşti. *(Către Dimbleval:)* Domnule, deoarece acest colier, contrar a ceea ce am crezut, vă aparţine…

DIMBLEVAL.

— L-a amanetat ducesa de Brèves.

LUPIN.

— Prostii! Am auzit povestea asta. Nu foarte curată... Oricum, eu nu mă consider responsabil pentru acest colier. Există indivizi aici...

ŞEFUL ADJUNCT, *se decide.*

— Povestea asta nenorocită va lua sfârşit! *(El îndreaptă din nou pistolul către Lupin.)*

LUPIN, *care s-a pus în spatele statuii lui Cupidon.*

— Fără arme, sau o să-l spargi.

DIMBLEVAL *se precipită nervos spre şeful adjunct.*

— Ai înnebunit! Statuia mea!

LUPIN, *clătinând bucata de marmură..*

— Să mergem!

DIMBLEVAL.

— Un moment! Hai, Marescot, lasă-l în pace. A înapoiat colierul.

LUPIN, *care s-a dus spre intrarea modelelor.*

— Evident, Marescot. Şi apoi, vezi tu, eşti prea prost. Ceea ce m-a silit să mă demasc, cazul este clar, nu-i aşa. *(Bate în uşă. Se aude zgomot la intrarea modelelor)...* Iată... loviturile întăririlor pe care le aştepţi. Nu este posibil, ai chemat toată Garda Republicană. Vrei să te ajute. Pentru noi trei, ar fi de ajuns, poate.

(El pune braţul la spate. Are, evident, în mână, cheia... Este în dreptul intrării modelelor, în prim plan.)

ŞEFUL ADJUNCT.

— Gata cu vorba... Cătuşele!

LUPIN.
— Ha ha! Dar asta e amuzant!

ŞEFUL ADJUNCT.
— În sfârşit? Ce vrei?

LUPIN.
— Respect!

ŞEFUL ADJUNCT.
— Şi apoi?

LUPIN, *care a introdus cheia în uşă.*
— O distanţă corespunzătoare între mine şi tine.

ŞEFUL ADJUNCT.
— În caz contrar?

LUPIN.
— Altfel, dispar. (S-a *întors şi a deschis uşa. Doi ofiţeri în uniformă de poliţie stau în calea sa.*) Imbecililor, lăsaţi-mă să plec!

(Când el îi respinge, şeful adjunct îl ajunge. Împinge uşa, Lupin iese din înghesuială şi se retrage spre perete.)

ŞEFUL ADJUNCT, *râzând.*
— Ai pierdut, Lupin! Cred că de data asta...

LUPIN, *în timp ce se gândeşte.*
— Ai dreptate... Sunt prins...

ŞEFUL ADJUNCT, *triumfător.*
— Ah! Ah!

LUPIN.
— Numai aşa poţi să vorbeşti, nu? Un pic de curtoazie.

ŞEFUL ADJUNCT, *către ofiţerii de poliţie.*
— Mulţumesc, prieteni. Deci, secţia de poliţie a fost anunţată?

Unul din ofiţerii de poliţie.
— Da, ceilalţi sunt pe bulevard. Inspectorii dumneavoastră îi conduc.

ŞEFUL ADJUNCT, *către Dimbleval.*
— Du-te să le deschizi.

DIMBLEVAL.
— Mă duc, mă duc...

(El iese, doi ofiţeri de poliţie îl încadrează pe Lupin.)

ŞEFUL ADJUNCT, *către Lupin.*
— Nu-i prea rău, nu-i aşa Lupin?

LUPIN.
— E frumos, dar jocul nu s-a terminat.

ŞEFUL ADJUNCT.
— Ce? Nu s-a terminat?

LUPIN.
— Bine-nţeles, bine-nţeles... În fond, la închisoare durează doar un timp, timpul dintre intrare şi ieşire.

ŞEFUL ADJUNCT.
— Începem prin a intra, nu-i aşa?

LUPIN, *râzând.*
— Nu eşti foarte liniştit!

ŞEFUL ADJUNCT, *către unul din agenţi.*
— Mergi înainte şi caută o birjă, noi venim după tine.

LUPIN.
— Nu e o problemă. Eu am maşina mea. La colţul bulevardului. Şoferul este Ernest, din Batignolles.

ŞEFUL ADJUNCT, *mergând spre Lupin.*
— Hai, să mergem. *(În momentul când se întoarce cu spatele, cei doi ofiţeri de poliţie care-l încadrau pe Lupin prind braţele şefului adjunct. Stupefiat, el dă din cap uimit.)* Ei bine ce e? Ce înseamnă asta? *(Un timp îi priveşte, se uită la Lupin şi apoi exclamă)* Fir-ar să fie, sunt complicii tăi! *(El îi împinge violent, şi se aruncă spre uşa din spate.)* La mine prieteni, la mine! *(Acesta deschide uşa din vestibul şi vedem şase ofiţeri de poliţie în uniformă, solizi şi puternici. Dimbleval şi ofiţerii de la Siguranţă sunt în spatele lor, legaţi şi cu căluşuri în gură, prinşi de scaune. El se bâlbâie:)* Ah! Bandiţilor!

LUPIN. *Îi prezintă.*
— Garda mea personală... serviciul contra Siguranţei... Băieţi frumoşi, nu-i aşa?
(La un semn al lui Lupin, unul dintre ofiţerii de poliţie care era în faţă îl leagă pe şeful adjunct cu nişte ţesături vechi. Lupin îl întreabă pe celălalt)
— Nu m-ai recunoscut mai devreme?

Agentul de poliţie.
— Nu, şefu', eu sunt nou şi era întuneric... Şi apoi, din ce a spus Caroline, era de aşteptat...

LUPIN.

— Cu barbă roşie, nu-i aşa? E vina mea. *(Se întoarse spre captivi.)* Iar acum retragerea! Feeric spectacol! Dacă aş putea face rapid o schiţă! *(Scoate din buzunar un dispozitiv mic de fotografiat şi o lampă de magneziu, ridică aparatul şi se uită pe vizor:)* Grupul este delicios... Foarte de succes... Marescot, nu te strâmba... Da dragul meu, e mai bine aşa, ca un gânditor... Dimbleval, un zâmbet... bine, nu te mişca... Crack! Asta e... O fotografie pentru ziar! *(Dar brusc se deschide uşa şi un ofiţer în uniformă de poliţist strigă:)* Poliţia...! *(Deci, confuzie, nedumerire.)*

LUPIN, *foarte liniştit.*

— Întoarceţi-vă! Pe ieşirea modelelor, aşa, fără înghesuială! *(Agenţii ies. Soneria din hol.)* Du-te şi deschide Marescot!... (*Strâmbându-se, ca şi cum ar plânge*:) Nu pot intra! Unde sunt lucrurile mele? Marescot, ce-ai făcut cu măştile mele? *(Sună din nou.)* O secundă, ce naiba, doar nu credeţi că plec fără pălărie! Ia spune, haina unde este? *(El o găseşte.)* Ah! Uite-o! Vă mulţumesc! Nu te deranja... Ştiu unde este ieşirea *(Pe intrarea modelelor vine unul dintre complicii în uniforma.)* Şeful, maşina vă aşteaptă!

LUPIN.

— Sunt gata, vin acum. (*Se înclină şi iese. Deţinuţii fac eforturi disperate să se dezlege. Lupin reintră ca şi cum ar fi uitat ceva, ia tacticos colierul din buzunarul lui Dimbleval.*) Acum că ştiu că nu este nici al tău, am mai puţine scrupule. Vezi tu, de câştiguri necinstite nu profiţi niciodată... doar eu o fac.

(El vrea să plece, atunci când Marescot care a reuşit să-şi elibereze un braţ, ridică pistolul-pulverizator pe care Lupin i-l dăduse, şi trase, strigând:)

— Ia de aici canalie!

LUPIN.

— Ah! Vă mulţumesc! Încă o dată! Îmi place acest parfum. Este parfumul Carolinei. Pe curând! Domnilor... fără resentimente, nu-i aşa? În fond eu ţin la voi.

(El iese. Şeful adjunct şi Dimbleval sunt legaţi, se screm, se răsucesc, iar statuia lui Cupidon cade.)

DIMBLEVAL, *împingându-l pe şeful adjunct.*

— Statuia mea! Cupidon! Imbecililor! Sunteţi penibil!

CORTINA